

*Καὶ μοῦπε ἀκόμη τὰ σοῦ πῶ σταλιὰ τὰ μὴ σὲ τοιάσῃ,
Χειμῶνα ἀπὸ τὸ κλάμμα τῆς θὲ τράχης ζεστασιά,
Καὶ καλοκαῖρι θὲ τράβοῆς πάλι σ' αὐτὸ δροσιά,
Ως ποῦ τάλθῃ στὸ πλάγι σου κ' ἐκείνη τὰ πλαγιάσῃ.*

*Τότες φαντάσου πλειὰ χορές στ' ἀτέλειωτα τὰ βοάδνα·
Ξεκουρασμένη ἀπ' τὸν σταυρὸ τοῦ πόνου ποῦ βασιζ,
Τὰ χεῖλα τῆς στὰ χεῖλα σου θὰ σμίξῃ τὰ κλειστὰ
Νᾶχετε δίχως τελειωμό λαχταρισμένα χάδια.*

*Τὰ λόγια τῆς, στὸ μαῦρο σου κι' αἰώνιο προσκεφάλι
Ἐγανα πέτρα τὴν καρδιὰ τάλθῳ τὰ σοῦ τὰ πῶ.
Πάρε γλυκὸ ναρούρισμα τὸ θλιβερὸ σκοπὸ.
Καὶ τὸν στεργὸ τὸν ὑπτὸ σου τώρα κοιμήσου πάλι.*

(Σ μύρνη)

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΠΟΙΗΤΗ

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ Γ. Σ. ΖΕΡΜΠΙΝΗ

ΣΑΝ ποιό τραγοῦδι μυστικὸ^ν
κρατεῖς στὰ χεῖλη τὰ κλεισμένα
γιὰ νὰ τὸ ψάλγις μοναχός σου
σὲ κάποιον κόσμο μακρυνό;
Τάχα τὰ χέρια ποῦ κρατοῦν
ἔτσι τὸ στῆθος σταυρωμένα,
τάχα ποιούς πόθους νὰ ζητοῦνε
γιὰ συντροφιὰ στὸν οὐρανό;

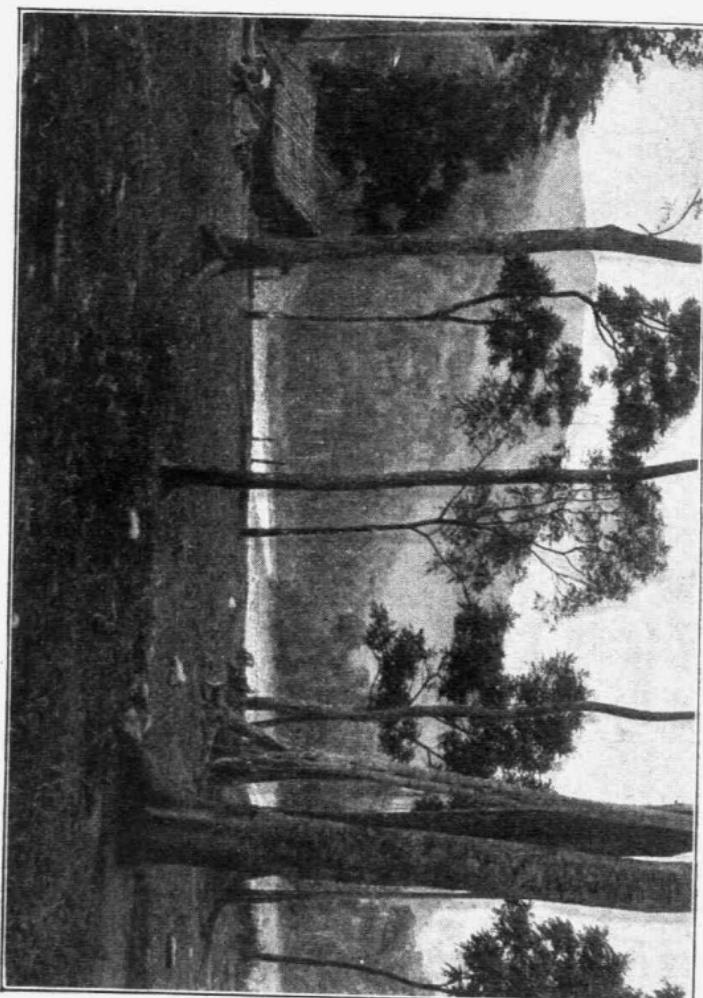
Γύρισε δέξ! Δὲν σ' ἀγαποῦν
κι' εἴπες ἀγύριστα νὰ φύγῃς;
Γύρισε δές πόσα ματάκια
στάζουν τὸν πόνο τὸν πικρό.
Τάχα δὲν ξέρεις τὸ χαμό,
τὴν καταβόθρα ποῦ ξανοίγεις,
καὶ τὸ κεφάλι σου σὲ δάφνες
εἴπες νὰ γύρῃ ἔτσι νεκρό;

Καὶ τώρα ἡ Μοῦσα ποῦ θάρθῃ
στὸ κοιμητῆρι νὰ σὲ κλάψῃ
καὶ μουσικαὶς θὰ ἡχολογήσουν
μέσ' ἀπ' τὰ κλάμματα βαθειαίς,
σὰν ποιό σονέττο σου γλυκὸ
θέλεις στὸ μάρμαρο νὰ γράψῃ,
νὰ τὸ διαβάζουν οἱ Νεράϊδες
καὶ νὰ τὸ ψέλνουν οἱ Ξωθιαίς;

Πάρε κονδύλια καὶ χαρτιά,
νᾶχης μαζί σου στὸ ταξεῖδι.
Κι' ὅταν ξεμάλλιαστη μιὰ μάννα
θὰ κλαίῃ στὸ μνῆμα θλιβερά,
σήκω καὶ λέγε της «Μαννοῦλα,
τώρα ποιό σουμεινε στολίδι;
Μάννα, γιατί νὰ μὴν πεθάνης
προτοῦ νὰ δῆς τὴ συμφορά;»

(Σ μύρνη)

ΣΤΥΛ. Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

*Αρθ. 4.—Σκηνὴ εἰς τὸν ποταμὸν Τίστα. [Βλ. σελ. 22 καὶ 23]